

Arrest

nr. 248 995 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoekster, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 7 februari 2015 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoekt op 25 november 2019 om internationale bescherming. Op 12 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Surinaams staatsburger te zijn, geboren op 9 juli 1959 te Paramaribo in Suriname. U begon aan een opleiding aan de hoge school maar na het eerste jaar begon uw moeder te sukkelen met haar gezondheid. In deze periode ging u aan de slag in de landbouw. Twee tot drie jaar later, in 2005, kreeg uw moeder een beroerte die haar fataal werd. Met het overlijden van uw moeder brak er een moeilijke periode voor u aan. Het huis dat u samen met haar betrok, werd door de eigenaar opgeëist waardoor u op straat terecht kwam. Via contacten kwam u terecht in huizen van Nederlanders die een huis in Suriname hadden. U diende het huis te onderhouden en te bewonen zodoende er geen inbraken zouden gebeuren. Na maanden via de dienst huisvesting in Suriname geprobeerd te hebben een woning te verkrijgen, kwam u nadien via een dame van de dienst bijstand terecht bij B. H. (...). U kwam met hem overeen dat u in ruil voor kost en inwoon voor zijn moeder zou zorgen. Op een dag vroeg hij u zijn appartement te poetsen. Terwijl u aan het werk was in zijn woning, ging de deur op slot. Na afloop van uw schoonmaak vertelde hij u dat u vanaf heden zijn vrouw was en dat het appartement uw verblijf was. Telkens u niet met hem wilde vrijen sloeg hij u. Na het eerste voorval trok u naar de politie om een aangifte te doen. U kreeg ter plaatse te horen dat u naar de militaire politie diende te gaan, daar B. (...) een ex-militair was. Bij voornoemde instantie kreeg u te horen dat u rekening diende te houden met het gegeven dat B. (...) leidde aan PTSD. Terug thuis kreeg u te horen dat niemand hem iets kon maken. Stelselmatig sloot hij u meer op, werd u geboeid en nodigde hij vrienden uit om u te gebruiken. Hij sloot u zelfs vijf dagen lang op om u te laten verkrachten. U werd vernederd en deelde in de klappen. Wanneer u eind januari elke ochtend in de tuin de kleren aan het wassen was, werd u opgemerkt door G. H. (...), een Nederlandse dame die op vakantie was in Paramaribo. Zij moedigde u aan om te vertrekken bij B. (...) en bood haar hulp aan. G. (...) hielp u met het verkrijgen van een paspoort en een visum, en betaalde uw vliegtuigticket naar Amsterdam. Een week later, op 6 februari 2015, verliet u Suriname. Daags later landde u op Schiphol te Amsterdam. Een week na uw aankomst te Amsterdam kwam u per toeval uw nichtje tegen. Daar u reeds in Amsterdam door een vreemde man werd aangesproken, die zei dat B. (...) eraan kwam, besliste u richting België te trekken om in te wonen bij uw nichtje. G. (...) overleed jammerlijk in september 2017. Toen haar zoon in maart of april 2018 haar assen ging uitstrooien in Suriname, liet B. (...) nog weten dat hij u zou opwachten met een doodskist. U bleef intussen op illegale wijze in België. Daar u de wegen naar de legaliteit niet kende, bleef u in deze situatie totdat u begin november 2019 in contact kwam met de vrouw van de pastoor in uw kerk. Op 21 november 2019 maakte u uw nood aan bescherming kenbaar bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en medische documenten uit België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en u, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt gedaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 7 februari 2015 voet zette op het Europese grondgebied. U was in het bezit van een geldig Schengenvizum dat u toeliet op het grondgebied te verblijven tot 22 maart 2015 (CGVS p. 5, 6, 7). Goed bewust van uw illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied, ondernam u persoonlijk geen stappen om uw verblijfstatus op orde te krijgen (CGVS p. 7). Uw rechtvaardiging, met name dat u dat u de wegen niet kende (CGVS, p.7), kan niet worden weerhouden. U verklaart twee jaar geleden, in 2018, via uw nichtje contact genomen te hebben met een advocaat dewelke vertelde dat uw nichtje u niet kon helpen (CGVS p. 7). U heeft zich echter verder niet geïnformeerd om uw verblijf te legaliseren (CGVS p. 7). Pas toen u in november 2019 via de vrouw van de pastoor in uw kerk aangemaand werd een asielprocedure te proberen, maakte u uw nood aan bescherming op het einde van die maand kenbaar (CGVS p. 7). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens moet er op gewezen worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw vertrek bij uw belager B. H. (...) en de daaropvolgende periode alvorens u Suriname verliet. Zo verklaart u bij de DVZ nadat u B. (...) had verlaten nog zes maanden in Suriname gebleven te zijn alvorens u vertrok naar Europa (Vragenlijst CGVS, vraag 5). U zou zes maand gewoond hebben bij de buurvrouw G. (...) genaamd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u echter vreemd genoeg aan dat er slechts een week tijd zat tussen het moment dat G. (...) U verteld had te helpen en uw vertrek uit Suriname (CGVS p. 6). Zo zou u naar het eind van januari bij hem weggegaan zijn en in februari, meer bepaald 7 februari 2015 volgens de stempel in uw paspoort, het land hebben verlaten. Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over uw laatste maanden in Suriname leidt ertoe dat er vragen kunnen worden gesteld bij het verloop van de door u beweerde vervolgingsproblemen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers te allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij zijn/haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn echte vluchtmotieven en het tijdstip waarin de problemen zich presenteerden.

Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat u bij eventuele problemen met B. H. (...) bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen u niet aannemelijk heeft gemaakt. Naar aanleiding van uw problemen met B. H. (...) blijkt uit niets dat de Surinaamse autoriteiten onwillig of onkundig waren om op te treden. U haalt aan in de vijf of zes maand dat u bij hem bleef en mishandeld werd, één keer naar de politie te zijn gegaan (CGVS, p. 8). Omdat B. (...) een militair was, stuurde de politie u door naar de militaire politie. Ze vertelden uw wel dat B. (...) een trauma had en PTSD en u hiermee rekening diende te houden. U gaf er een attest van de dokter af die u naar aanleiding van mishandelingen behandeld had, maar weet niet wat de militaire politie met dit attest gedaan hebben. U zou nadien ook niet meer zijn langsgeslagen omdat B. (...) een militair was en het geen nut had (CGVS, p. 9). Dat uw eerste aanklacht niet direct resultaat opleverde, kan afhangen van een veelvoud aan factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, timing van de klacht ...) los van de werking of de inspanningen die de autoriteiten voor de dag leggen om een misdrijf op te lossen. Bovendien mag ook verwacht worden dat u, indien u daadwerkelijk meerdere malen mishandeld en aangerand zou zijn geweest, uw aanklacht bij de militaire politie beter zou hebben opgevolgd én dat u B. H. (...) meermaals zou hebben aangeklaagd voor de verschillende feiten gedurende die enkele maanden dat u bij hem inwoonde. U haalt aan nooit problemen gekend te hebben met de Surinaamse autoriteiten (CGVS, 10). Op de vraag of u geen advocaat hebt gecontacteerd om uw zaak op te volgen stelt u de vraag terug hoe u die zou bekostigen (CGVS, p. 9). Dit is geen afdoende rechtvaardiging voor het niet opvolgen van uw aanklacht. Indien de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet tegen het slechte politiewerk optreden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook niet dat u naar aanleiding van uw problemen met B. H. (...) niet terecht kon bij de Surinaamse politie en dat de Surinaamse politie onwillig of onkundig was om u te helpen en bij te staan. Bijgevolg blijkt uit niets dat u ook bij toekomstige

problemen met B. (...) niet opnieuw op de Surinaamse beschermingsmogelijkheden beroep zou kunnen doen.

In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel) burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Er kan dan ook besloten worden dat, in tegenstelling tot uw verklaringen (CGVS p. 10), u wel degelijk een beroep kan doen op de bescherming van de Surinaamse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat, in tegenstelling tot uw beweringen dat de politie niets doet (CGVS p. 9), de Surinaamse autoriteiten de laatste jaren net sterk inzetten op het bestrijden van huiselijk geweld, hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering. Zo blijkt het mogelijk om een beschermingsbevel te verkrijgen onder de 'Wet Bescherming Huiselijk Geweld'. Hiervoor dient u slechts een formulier in te dienen bij de griffie in Paramaribo. U dient hiervoor dan ook niet bij de politie langs te gaan. Verzoeken worden binnen een kort tijdsbestek behandeld en hebben tot gevolg dat er een locatie en/of contactverbod wordt uitgevaardigd tegen de belager. Indien hij dit verbod zou schenden, riskeert hij een gevangenisstraf. Voorts voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan.

Tevens zijn er, in tegenstelling tot uw verklaringen, wel degelijk opvangmogelijkheden voorzien voor slachtoffers van huiselijk geweld (CGVS p. 9). Zo staan er in Paramaribo specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij verschillende organisaties, waarvan u slechts één hebt aangesproken (CGVS p. 9). Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast verschillende actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Er dient overigens op gewezen te worden dat de Surinaamse aanpak, in Nederland als voorbeeld voor de omgang met huiselijk geweld geciteerd werd.

Het geheel van bovenstaande, noopt er dan ook toe te besluiten dat u geenszins alle redelijke van u te verwachten mogelijkheden hebt uitgeput om bescherming te verkrijgen in Suriname, en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u anno 2020 de enige overgebleven uitweg was. Uit wat voorafgaat, dient dan ook opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk gemaakt hebt bij een terugkeer naar Suriname een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of uw politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Dat u bij een terugkeer geconfronteerd zou worden met een gebrek aan huisvesting en sociale bijstand (CGVS p. 9, 10), is een motief van louter socio-economische aard dat niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, noch een zwaarwegende grond om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire

bescherming. Hoewel u het tegendeel beweert, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Surinaamse autoriteiten wel degelijk inzetten op huisvesting via het woningbouwprogramma van de overheid, waarbij zij streven naar betaalbare woningen voor alle doelgroepen. Deze huizen worden beheerd door de 'Stichting Huisvesting Suriname'. Tevens dient er op gewezen te worden dat diezelfde Surinaamse Overheid inzet op sociale steun via verschillende stelsels zoals het pensioen (vanaf de leeftijd van zestig), de 'Algemene Oudedagsvoorziening' en financiële bijstand. Voorgaande sociale steun werd recent zelfs stevig opgetrokken n.a.v. de COVID pandemie, om tegemoet te komen aan zij die het moeilijk hebben. Gelet op het geheel van voorgaande, kan uw these dat u niet aan een huis zou kunnen komen, noch aanspraak kan maken op sociale bijstand (CGVS p. 10) niet gevolgd worden. U dient zichzelf evenwel bij de daarvoor bevoegde instanties aan te bieden en te informeren. In het verleden liet u echter na dit te doen, zonder echte reden (CGVS, p. 4). Verwacht mag worden dat u bij terugkeer, indien nodig, wel beroep kunt doen op bovenstaande steunmaatregelen.

Het gegeven dat u reeds lange tijd in België bent, hier werkt en rust gevonden hebt (CGVS p. 8), is een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

U hebt bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort bevestigen uw identiteit en nationaliteit. De medische documenten i.v.m. uw gezondheidsprobleem van 2017 wijzen louter op een probleem waartoe u destijds een behandeling kreeg, en waarvoor u medicatie neemt (CGVS p. 7, 8). Tevens verklaart u sindsdien niet meer opgenomen geweest te zijn (CGVS p. 8). U dient overigens voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en stelt vervolgens dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in haar verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten.

Waar haar wordt verweten niet tijdig asiel te hebben aangevraagd in Europa, laat verzoekster het volgende gelden:

“Verzoekende partij heeft verklaard waarom zij niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd in België. Enerzijds kende zij hier niet de gang van zaken en anderzijds bevond zij zich buiten Suriname. Het imminent gevaar was geweken en zij bevond zich in een veilig land waardoor zij in eerste instantie er niet aan dacht om een asielaanvraag in te dienen.”

Waar haar inconsistenties worden verweten tussen haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), betoogt verzoekster als volgt:

“Verzoekende partij meent dat haar geen vermeende tegenstellingen kunne worden verweten. Immers, op de DVZ kreeg zij amper de kans om haar relaas te doen en werd zij telkens onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail uit te leggen. Verzoekende partij volhardt dan ook in de verklaringen zoals gedaan bij het CGVS, waar zij de tijd en de mogelijkheid kreeg om alles rustig uit te leggen en eventuele misverstanden uit de weg te ruimen.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet heeft aangetoond bij problemen onvoldoende beroep te kunnen doen op de Surinaamse autoriteiten, wijst verzoekster op het volgende:

“Nochtans verklaarde verzoekende partij weldegelijk een klacht te hebben neergelegd bij de politie. Daar werd zij echter wandelen gestuurd. Bij de militaire politie schetste men B. (...) meer als het ‘slachtoffer’ omwille van zijn PTSD en nam niemand verzoekende partij serieus: p. 8 CGVS

(...)

Verzoekende partij werd maandenlang mishandeld – tot bloedens toe – en opgesloten. Wanneer zij eindelijk de moed bijeen had geraapt om een klacht neer te leggen tegen haar agressor werd zij gewoonweg wandelen gestuurd. Wat meer had verzoekende partij kunnen proberen. Zij voelde zich machteloos en zag geen andere uitweg meer dan haar land te ontvluchten.

Het is dan ook niet ernstig verzoekende partij te verwijten geen beroep te hebben gedaan op de Surinaamse autoriteiten alvorens internationale bescherming te hebben gezocht. Verwerende partij zet een theoretisch betoog uit aangaande de ‘inspanningen’ die de Surinaamse autoriteiten zouden hebben geleverd tegen huiselijk geweld, doch in de praktijk is dit alles behalve een evidentie. Huiselijk geweld is nog steeds een groot taboe en zeker wanneer de dader een militair is, wordt hiertegen vaak niet opgetreden.”

Verzoekster besluit dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart in Suriname na de dood van haar moeder problemen te hebben gekend op het vlak van huisvesting tot zij via iemand van de dienst bijstand terecht kwam bij een ex-militair met wie zij overeenkwam dat zij in ruil voor kost en inwoon voor zijn moeder zou zorgen. Op een dag zou deze man gevraagd hebben dat zij ook zijn appartement zou poetsen. Na afloop van de schoonmaak zou hij haar verteld hebben dat zij vanaf dan zijn vrouw was en dat het appartement haar verblijf was. Hij zou haar geslagen hebben telkens als verzoekster niet met hem wilde vrijen. Zij zou daarop naar de politie gegaan zijn, maar zou niet geholpen zijn geweest. Verzoekster zou stelselmatig meer opgesloten zijn geweest en verkracht, vernederd en geslagen zijn door de vrienden van de ex-militair. Uiteindelijk zou een Nederlandse dame die op vakantie was in Paramaribo verzoekster hebben aangemoedigd en geholpen om te vertrekken bij de ex-militair. Op 6 februari 2015 zou verzoekster dan Suriname verlaten hebben. Een dag later zou zij in Amsterdam zijn aangekomen. Daar zou verzoekster zijn aangesproken door een vreemde man die haar zei dat de ex-militair eraan kwam, waarop zij besliste richting België te trekken om in te wonen bij haar nichtje. In maart of april 2018 zou de ex-militair aan de zoon van de Nederlandse dame die verzoekster had geholpen nog hebben laten weten dat hij op verzoekster zou opwachten met een doodskist. Verzoekster zou de hele tijd illegaal in België verbleven hebben totdat zij begin november 2019 in contact kwam met de vrouw van de pastoor in haar kerk en zij op 21 november 2019 haar nood aan bescherming kenbaar maakte bij de Belgische autoriteiten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) aannemelijk te maken, nu (i) haar houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging, (ii) zij inconsistente verklaringen aflegde over haar vertrek bij haar belager en de daaropvolgende periode alvorens zij Suriname verliet, (iii) uit niets blijkt dat zij bij eventuele problemen met haar belager bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden, (iv) een mogelijke confrontatie bij terugkeer met een gebrek aan huisvesting en sociale bijstand een motief van louter socio-economische aard is dat niet onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève ressorteert, (v) het gegeven dat zij reeds lange tijd in België is, hier werkt en rust gevonden heeft, een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, en (vi) zij deze appreciatie niet heeft kunnen ombuigen met de door haar neergelegde documenten.

Verzoekster slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeksters houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 7 februari 2015 voet zette op het Europese grondgebied. U was in het bezit van een geldig Schengenvisum dat u toeliet op het grondgebied te verblijven tot 22 maart 2015 (CGVS p. 5, 6, 7). Goed bewust van uw illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied, ondernam u persoonlijk geen stappen om uw verblijfstatus op orde te krijgen (CGVS p. 7). Uw rechtvaardiging, met name dat u dat u de wegen niet kende (CGVS, p.7), kan niet worden weerhouden. U verklaart twee jaar geleden, in 2018, via uw nichtje contact genomen te hebben met een advocaat dewelke vertelde dat uw nichtje u niet kon helpen (CGVS p. 7). U heeft zich echter verder niet geïnformeerd om uw verblijf te legaliseren (CGVS p. 7). Pas toen u in november 2019 via de vrouw van de pastoor in uw kerk aangemaand werd een asielprocedure te proberen, maakte u uw nood aan bescherming op het einde van die maand kenbaar (CGVS p. 7). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekster voert aan dat zij enerzijds hier niet de gang van zaken kende en dat zij zich anderzijds buiten Suriname bevond, waardoor het imminent gevaar was geweken en zij in eerste instantie er niet aan dacht om een asielaanvraag in te dienen. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie dat verzoekster de gang van zaken in België niet kende, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de door haar voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel haar verhindert ernaar terug te keren, te meer daar zij kennelijk wel in staat was om via haar nichtje contact op te nemen met een advocaat. Het gegeven dat verzoekster pas na een verblijf van meer dan vier jaar in België besloot om internationale bescherming aan te vragen vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming en van de door haar geschetste vrees.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster geschetste vervolgingsvrees blijkt tevens uit de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij inconsistente verklaringen aflegde over haar vertrek bij haar belager en de daaropvolgende periode alvorens zij Suriname verliet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaart u bij de DVZ nadat u B. (...) had verlaten nog zes maanden in Suriname gebleven te zijn alvorens u vertrok naar Europa (Vragenlijst CGVS, vraag 5). U zou zes maand gewoond hebben bij de buurvrouw G. (...) genaamd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u echter vreemd genoeg aan dat er slechts een week tijd zat tussen het moment dat G. (...) U verteld had te helpen en uw vertrek uit Suriname (CGVS p. 6). Zo zou u naar het eind van januari bij hem weggegaan zijn en in februari, meer bepaald 7 februari 2015 volgens de stempel in uw paspoort, het land hebben verlaten. Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over uw laatste maanden in Suriname leidt ertoe dat er vragen kunnen worden gesteld bij het verloop van de door u beweerde vervolgingsproblemen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers te allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij zijn/haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn echte vluchtmotieven en het tijdsstip waarin de problemen zich presenteerden.”

Waar verzoekster aanvoert dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in haar verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten, beperkt zij zich slechts tot het minimaliseren van de argumenten van de bestreden beslissing, zonder evenwel de erin vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

Door in het verzoekschrift te stellen dat haar geen tegenstellingen kunnen worden verweten nu zij op de DVZ amper de kans kreeg om haar relaas te doen en telkens werd onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail uit te leggen, verklaart verzoekster niet waarom zij bij de DVZ fundamenteel andere verklaringen aflegde dan op het CGVS. Indien verzoekster van mening is dat zij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om haar asielrelaas op een correcte wijze uit de doeken te doen, is het bovendien haar verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen of welke misverstanden er zich hebben voorgedaan. Hoewel haar verklaring bij de DVZ aan verzoekster in het Nederlands voorgelezen werd en zij dus de mogelijkheid had om hierover bijkomende opmerkingen te maken, heeft zij dit nagelaten en haar verklaring ondertekend waarmee zij bevestigd heeft dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster dat het eerste interview bij de DVZ goed verlopen was (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoekster maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de DVZ. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Verzoekster heeft bij de DVZ en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van haar relaas. Door in haar verzoekschrift te volharden in de verklaringen zoals gedaan bij het CGVS, waar zij de tijd en de mogelijkheid kreeg om alles rustig uit te leggen en eventuele misverstanden uit de weg te ruimen, blijft verzoekster steken in het herhalen van een versie van de door haar afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat u bij eventuele problemen met B. H. (...) bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen u niet aannemelijk heeft gemaakt. Naar aanleiding van uw problemen met B. H. (...) blijkt uit niets dat de Surinaamse autoriteiten onwillig of onkundig waren om op te treden. U haalt aan in de vijf of zes maand dat u bij hem bleef en mishandeld werd, één keer naar de politie te zijn gegaan (CGVS, p. 8). Omdat B. (...) een militair was, stuurde de politie u door naar de militaire politie. Ze vertelden uw wel dat B. (...) een trauma had en PTSD en u hiermee rekening diende te houden. U gaf er een attest van de dokter af die u naar aanleiding van mishandelingen behandeld had, maar weet niet wat de militaire politie met dit attest gedaan hebben. U zou nadien ook niet meer zijn langsgeslagen omdat B. (...) een militair was en het geen nut had (CGVS, p. 9). Dat uw eerste aanklacht niet direct resultaat opleverde, kan afhangen van een veelvoud aan factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, timing van de klacht ...) los van de werking of de inspanningen die de autoriteiten voor de dag leggen om een misdrijf op te lossen. Bovendien mag ook verwacht worden dat u, indien u daadwerkelijk meerdere malen mishandeld en aangerand zou zijn geweest, uw aanklacht bij de militaire politie beter zou hebben opgevolgd én dat u B. H. (...) meermaals zou hebben aangeklaagd voor de verschillende feiten gedurende die enkele maanden dat u bij hem inwoonde. U haalt aan nooit problemen gekend te

hebben met de Surinaamse autoriteiten (CGVS, 10). Op de vraag of u geen advocaat hebt gecontacteerd om uw zaak op te volgen stelt u de vraag terug hoe u die zou bekostigen (CGVS, p. 9). Dit is geen afdoende rechtvaardiging voor het niet opvolgen van uw aanklacht. Indien de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet tegen het slechte politiewerk optreden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook niet dat u naar aanleiding van uw problemen met B. H. (...) niet terecht kon bij de Surinaamse politie en dat de Surinaamse politie onwillig of onkundig was om u te helpen en bij te staan. Bijgevolg blijkt uit niets dat u ook bij toekomstige problemen met B. (...) niet opnieuw op de Surinaamse beschermingsmogelijkheden beroep zou kunnen doen.

In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel) burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Er kan dan ook besloten worden dat, in tegenstelling tot uw verklaringen (CGVS p. 10), u wel degelijk een beroep kan doen op de bescherming van de Surinaamse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat, in tegenstelling tot uw beweringen dat de politie niets doet (CGVS p. 9), de Surinaamse autoriteiten de laatste jaren net sterk inzetten op het bestrijden van huiselijk geweld, hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering. Zo blijkt het mogelijk om een beschermingsbevel te verkrijgen onder de 'Wet Bescherming Huiselijk Geweld'. Hiervoor dient u slechts een formulier in te dienen bij de griffie in Paramaribo. U dient hiervoor dan ook niet bij de politie langs te gaan. Verzoeken worden binnen een kort tijdsbestek behandeld ne hebben tot gevolg dat er een locatie en/of contactverbod wordt uitgevaardigd tegen de belager. Indien hij dit verbod zou schenden, riskeert hij een gevangenisstraf. Voorts voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan.

Tevens zijn er, in tegenstelling tot uw verklaringen, wel degelijk opvangmogelijkheden voorzien voor slachtoffers van huiselijk geweld (CGVS p. 9). Zo staan er in Paramaribo specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij verschillende organisaties, waarvan u slechts één hebt aangesproken (CGVS p. 9). Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast verschillende actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Er dient overigens op gewezen te worden dat de Surinaamse aanpak, in Nederland als voorbeeld voor de omgang met huiselijk geweld geciteerd werd.

Het geheel van bovenstaande, noopt er dan ook toe te besluiten dat u geenszins alle redelijke van u te verwachten mogelijkheden hebt uitgeput om bescherming te verkrijgen in Suriname, en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u anno 2020 de enige overgebleven uitweg was. Uit wat voorafgaat, dient dan ook opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk gemaakt hebt bij een terugkeer naar Suriname een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of uw politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming."

Verzoekster voert aan dat zij een klacht heeft neergelegd bij de politie, maar dat zij wandelen werd gestuurd en dat men haar belager bij de militaire politie meer als het 'slachtoffer' schetste omwille van zijn PTSD. Zij stelt dat niemand haar serieus nam en dat zij zich machteloos voelde en geen andere uitweg meer zag dan haar land te ontvluchten. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en tot een herhaling van haar in de loop van de administratieve procedure afgelegde verklaringen en haar eigen standpunt. Aldus toont verzoekster niet aan dat de Surinaamse overheden geen bescherming kunnen of willen bieden met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen van partnergeweld, noch dat zij geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de bescherming door de overheid doeltreffend en van niet tijdelijke aard moet zijn. Evenwel betekent dit niet dat de bescherming door de overheid absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Dat u bij een terugkeer geconfronteerd zou worden met een gebrek aan huisvesting en sociale bijstand (CGVS p. 9, 10), is een motief van louter socio-economische aard dat niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, noch een zwaarwegende grond om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hoewel u het tegendeel beweert, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Surinaamse autoriteiten wel degelijk inzetten op huisvesting via het woningbouwprogramma van de overheid, waarbij zij streven naar betaalbare woningen voor alle doelgroepen. Deze huizen worden beheerd door de 'Stichting Huisvesting Suriname'. Tevens dient er op gewezen te worden dat diezelfde Surinaamse Overheid inzet op sociale steun via verschillende stelsels zoals het pensioen (vanaf de leeftijd van zestig), de 'Algemene Oudedagsvoorziening' en financiële bijstand. Voorgaande sociale steun werd recent zelfs stevig opgetrokken n.a.v. de COVID pandemie, om tegemoet te komen aan zij die het moeilijk hebben. Gelet op het geheel van voorgaande, kan uw these dat u niet aan een huis zou kunnen komen, noch aanspraak kan maken op sociale bijstand (CGVS p. 10) niet gevolgd worden. U dient zichzelf evenwel bij de daarvoor bevoegde instanties aan te bieden en te informeren. In het verleden liet u echter na dit te doen, zonder echte reden (CGVS, p. 4). Verwacht mag worden dat u bij terugkeer, indien nodig, wel beroep kunt doen op bovenstaande steunmaatregelen.

Het gegeven dat u reeds lange tijd in België bent, hier werkt en rust gevonden hebt (CGVS p. 8), is een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"Uw paspoort bevestigen uw identiteit en nationaliteit. De medische documenten i.v.m. uw gezondheidsprobleem van 2017 wijzen louter op een probleem waartoe u destijds een behandeling kreeg, en waarvoor u medicatie neemt (CGVS p. 7, 8). Tevens verklaart u sindsdien niet meer opgenomen geweest te zijn (CGVS p. 8). U dient overigens voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Ook deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht of dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn, dan wel geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Suriname zou hebben gekend.

2.3.2.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat

voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN